

CAPITOLUL UNU

Pierdut și găsit

L-am găsit pe băiat la apus.
Viscolea aprig și în curând avea să se întunece.

De-abia am reușit să-l văd din cauza zăpezii care bătea pieziș. Stătea la marginea iazului înghețat, tremurând.

Nu avea căciulă, iar părul blond îi era lipit de cap.

Dintr-odată a trosnit o creangă și a căzut lângă el și, când a sărit într-o parte, m-a văzut venind spre el printre nămeți.

I-am atins ușor mâna cu botul. Nu i-a fost teamă de mine.

De viscol îi era teamă. Am văzut dărele lăsate de lacrimi pe obrajii lui.

M-a condus la sora lui, care stătea chircită sub un copac mare, acoperită cu o pătură udă. Era mai mică, avea vreo opt ani. Băiatul a învelit-o mai bine cu pătura.

Am atins-o și pe ea cu botul. Când s-a ridicat în capul oaselor, am privit-o fix în ochi.

Aveam să le port de grijă.

Sunt un câine. Ar trebui să vă spun asta chiar de la început. Dar am crescut cu cuvinte. Un poet pe nume Sylvan m-a găsit la un adăpost pentru câini și m-a dus acasă. A așezat un covoraș roșu lângă foc, pentru mine, și am crescut cu țăcănitul tastelor pe care le apăsa când scria.

Scria toată ziua. Și îmi citea. Citea din Yeats și Shakespeare, din James Joyce, Wordsworth, Natalie Babbitt și Billy Collins. Mi-a citit *Pânza Charlottei*, *Leul*, *Vrăjitoarea și dulapul*, *Fata dimineții* și, povestea mea preferată, *Bărbatul cu căruță*. Astfel am văzut cum cuvintele vin unul după celălalt și le-am simțit alinarea.

Înțeleg cuvintele, însă doar doi mă înțeleg când vorbesc. Asta mi-a zis Sylvan odată.

— *Poeții și copiii, a zis Sylvan. Suntem
la fel, zău. Când nu găsești un poet, găsește
un copil. Ține minte.*

Ține minte.

Băiatul s-a ținut de mine ca să poată rămâne în
picioare contra vântului.

— Ajută-mă, a zis el.

Știam ce înseamnă cuvântul acela.

Sylvan m-a învățat ce înseamnă să salvezi.

Aveam să-i salvez așa cum Sylvan m-a salvat pe
mine.

Băiatul a luat-o de mână pe sora lui și m-au
urmat. Am înaintat grăbiți prin pădure, am trecut
de bolovanul acela mare și am coborât pe cărarea
de lângă șopronul în care dormeam după plecarea

lui Sylvan. Trecuseră doar trei zile. Învățasem să număr:

Prima zi și noapte.

A doua zi și noapte.

A treia zi și noapte.

Sau erau patru zile? Singurătatea îți zăpăcește adevărul scurgerii timpului.

Studentii de la cursul de poezie al lui Sylvan m-au hrănit pe rând. Ellie, preferata mea, știa că nu pot să dorm în casă când Sylvan nu e acolo. M-ar fi luat acasă cu ea, dar știa că nici să plec nu pot.

Băiatul și-a pus mâna pe gâtul meu. Mi-a plăcut cum se simțea. Sylvan obișnuia să se plimbe prin pădure cu mâna pe gâtul meu. Uneori vorbea în poezii.

Îmi venea să plâng. Dar uite încă un adevăr: câinii nu pot să plângă. Putem să simțim tristețea și durerea.

Dar nu putem să plângem.

— Unde mergem? a întrebat fata, cu vocea limpede ca un clopoțel.

Vântul îi biciuia părul peste față.

— Acasă, am răspuns, vorbind pentru prima oară.

Nu a fost uimită că am vorbit.

Și-a apropiat fața de urechea mea ca să-i simt răsuflarea caldă.

— Mulțumesc, a șoptit.

Mi-am dorit să pot plânge.